

Studie over de mensheid van onze Heer

door: E.H. Chamberlain

Met vrees en beven moet iemand, die dit verbazingwekkende onderwerp aanroert, vervuld zijn. Menselijke wijsheid raakt hier het spoor bijster. Dat is afdoende bewezen door de vele valse leringen waardoor de Gemeente is verontrust. De enige waarborg is, het Woord van God, onze gedachten te laten vormen door het onderwijs van de Heilige Geest. We mogen het Woord van God zo zorgvuldig en volledig onderzoeken als we willen zolang we maar niets toevoegen of afdoen van het Woord.

Het feit van de vleeswording

“En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een eniggeborene van een vader) vol van genade en waarheid.” (Joh.1:14)

We moeten nauwkeurig acht slaan op de woorden: *“is vlees geworden”*. Dat was iets nieuws, wat Hij tevoren niet was geweest. Toch was het vlees niet een mantel, die Hij aandeed, het was, wat Hij werd.

Het woord “gewoond” betekent letterlijk: getabernakeld.¹ Maar belangrijk is, dat de duidelijke verklaring: *“het Woord is vlees geworden”* staat voor de uitdrukking *“getabernakeld onder ons”*, zodat we niet zouden denken, dat het goddelijke Woord alleen maar Zichzelf met een lichaam bekleedde als een woonplaats.

Hij heeft echt onder mensen in het vlees gewoond en niet zoals vroeger alleen maar Zijn tegenwoordigheid openbarend in een tent van gordijnen. Deze gezegende waarheid doet niets af van de voorafgaande waarheid van Zijn vleeswording. Moet het nog gezegd worden, dat toen dit plaats vond, Hij niet ophield God te zijn? Wat op zich iets onbegrijpelijks is.

“Vlees geworden” is in zichzelf nadrukkelijker dan *“mens geworden”*. Wat daarom de reden is dat het hier gebruikt is. Wij vinden een gelijksoortige verklaring en de reden ervoor in Hebréeën 2:14 en 15. *“Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deelgenomen, opdat Hij door de dood te niet zou doen hem die de macht over de*

dood had, dat is de duivel, en allen zou verlossen die uit vrees voor de dood hun hele leven door aan slavernij onderworpen waren.”

Volmaakte en toch zondeloze mensheid

Er ontbrak niets aan Zijn mensheid toen Hij op aarde kwam. Dit staat in Hebréeën 2:17 en 18. *“Daarom moest Hij in alles aan zijn broeders gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en trouw hogepriester zou zijn in de dingen die God betreffen, om voor de zonden van het volk verzoening te doen. Want waarin Hijzelf geleden heeft toen Hij verzocht werd, kan Hij hun die verzocht worden te hulp komen.”* Dit wordt ook bevestigd in Hebréeën 4:15. *“Want wij hebben niet een hogepriester die niet met onze zwakheden kan meelijden, maar Een die in alle dingen verzocht is als wij, met uitzondering van de zonde.”*

De Heer Jezus kan medelijden hebben met Zijn volk in het lijden en zwakheid en ze te hulp komen in verzoeking, omdat Hijzelf in deze wereld, Zijn eigen ervaringen daarmee heeft opgedaan. Hij was dus even waarachtig mens als wij zijn, met één heel belangrijke *“uitzondering van de zonde”*. Die vorm van verzoeking van de inwoning van de zonde kon Hij niet ondervinden want *“in Hem is geen zonde”* (1Joh.3:5). Maar in de:

1. strijd met Satan die Hem verzocht om het pad van afhankelijkheid te verlaten, in de;
2. dagelijkse beproeving door in aanraking te komen met zondige mensen, en bovenal in de;
3. vurige beproeving van Zijn gehoorzaamheid op het kruis,

leed Hij veel dieper, dan wij ooit kunnen meemaken, door het feit van Zijn reinheid.

Sommigen merken op, dat als Hij niet werd verzocht door innerlijke zonde, Hij ook geen medelijden met ons kan hebben, daar waar onze nood het grootst is. Maar dan wordt uit het oog verloren, dat wij een voortdurende neiging hebben om onze zonden te verontschuldigen, in plaats van ze te oordelen. Wij menen, dat wij medelijden nodig hebben, terwijl onze werkelijke behoefte is: zelfoordeel. Laten we nu de teksten onderzoeken, die spreken over Zijn eerste leven. Allereerst Zijn:

¹ verblijf gehouden of gewoond in een tent

Ontvangenis en geboorte

De drie teksten (Matt.1:18-25; Luk.1:26-38; 2:1-14) die ons dit vertellen zijn eenvoudige verhalen van de werkelijkheid. Daarom is het wijs ze aan te nemen met een onvoorwaardelijk geloof en met aanbidding. Laten we niet proberen een of andere theorie of verklaring op te stellen van wat in eeuwigheid boven ons begrip gaat – hoe de Schepper plaats nam in Zijn eigen schepping.

Zowel Mattheüs als Lukas leggen er de nadruk op, dat Zijn moeder Maria maagd was. Mattheüs voegt er aan toe, dat zij dat bleef tot na Zijn geboorte. De twijfel die daarop wordt geworpen door moderne schrijvers, is niets anders dan ongelooft. Het feit steunt niet alleen op de betekenis van het Griekse woord, dat vertaald wordt door “maagd” maar ook op de verklaringen uit Mattheüs 1:20,25 en Lukas 1:34. Het is even tegengesteld aan moderne wetenschap als het is aan oude kennis. Wetenschap is de studie van de gewone werking van de natuur, maar dit was een wonder en hoe God waardig!

Deze teksten vertellen ons, dat de ontvangenis van Jezus was van de Heilige Geest in plaats van een normale menselijke voortplanting. *“Daarom ook zal dat Heilige dat geboren zal worden, Gods Zoon worden genoemd”* (Luk.1:35) zegt de engel Gabriël. Niemand anders uit een vrouw geboren, kan heilig genoemd worden. Allen, ook Maria, behoren tot een gevallen ras en hebben een Heiland nodig. Hij moest “Jezus” genoemd worden, dat betekent “Jehova is redding”, omdat Hij Zijn volk zou redden van hun zonden.

Zoon van God van eeuwigheid. Hij wordt Zoon van God genoemd, als geboren in deze wereld. Zoals de profetische psalm had gezegd, spreekt Jehova Hem zo aan: *“U bent mijn Zoon, Ik heb U heden verwekt”* (Ps.2:7; Hebr.1:5)

Gekomen onder de wet

In Galaten 4:4 en 5 staat: *“maar toen de volheid van de tijd gekomen was, zond God zijn Zoon, geboren uit een vrouw, geboren onder de wet, opdat Hij hen die onder de wet waren, vrijkocht, opdat wij het zoonschap zouden ontvangen”*. Deze onderworpenheid aan de wet van God wordt het eerst vermeld in Lukas 2 bij de besnijdenis op de achtste dag en in Zijn voorstelling als een eerstgeboren Zoon (hoewel het offer dat gebracht werd, natuurlijk voor de moeder was). Iedere eerstgeboren zoon was de Here heilig een instelling, die Hij in Zichzelf vervulde. Daarna was die wet, die altijd een last was voor het zondige Israël, Zijn lust en Zijn leven. Psalm 40:9 zegt: *“ik heb lust om uw wil te doen, mijn God, uw wet is in mijn binnenste”*. Wordt dit niet voorgesteld door de ark, die tafels van het verbond ongebroken bewaart? Hij kwam niet om de wet te ontbinden, maar om die te vervullen.

Zijn leven als kind

De stilzwijgendheid van Gods Woord over de jeugd en jongensjaren van de Heer Jezus staat in merkwaardig contrast met wat mensen in hun dwaasheid er over hebben uitgedacht. Kinderachtigheden, zo als bijvoorbeeld het leven geven aan vogels, die Hij van klei gemaakt zou hebben. Wat de Bijbel openbaart, kan geen mens zich voorgesteld hebben.

Het bezoek aan de tempel met Zijn ouders, toen Hij twaalf jaar was, brengt veel belangrijke punten naar voren.

Ten eerste, Zijn bewustheid, dat Hij de Zoon van God is en Zijn bezig zijn met de dingen van Zijn Vader.

Ten tweede, het innemende van Zijn luisteren naar de leraren van de wet, Zijn vragende maar niet onderwijzende houding.

Ten derde, Zijn verwondering over het onbegrip van Zijn ouders. *“Waarom hebt u Mij gezocht? Wist u niet dat Ik in de dingen van mijn Vader moet zijn?”* (Luk.2:49)

Ten vierde, Zijn onderdanigheid aan hen, toen Hij met hun meeging naar Nazareth (Luk.2:51).

Dat is een schildering van een jongen van twaalf jaar, die toch meer dan zomaar een jongen is. Als wij dat begrijpen zullen we niet verwonderd zijn te lezen: *“En Jezus nam toe in de wijsheid en grootte en gunst bij God en mensen.”* Het was het ontplooiën van de volmaakte knop in de volmaakte bloem.

Zijn doop en zalving

De doop van Johannes was een doop van bekering tot vergeving van zonden, maar Jezus onderwierp Zich er aan om *“alle gerechtigheid te vervullen”* (Matt.3:15). Toen niet en later ook niet heeft Hij ooit zonde of falen beleden. Maar Hij stond er op gedoopt te worden om te laten zien, dat dit voor iedereen het juiste pad was om te bewandelen. Maar als we zien, hoe de heilige mannen Gods zonder uitzondering hun zondigheid beleden. Of dat nu Mozes was *“getrouw in heel Mijn huis”*. Of Job *“vroom en oprecht, godvrezend en wijkend van het kwaad”*. Of David *“een man naar Mijn hart”*. Dan is de uitdaging van de Heer Jezus tot Zijn vijanden *“Wie van u overtuigt Mij van zonde?”* (Joh.8:46) zeer betekenisvol. Ook hebben wij Zijn besliste uitspraak: *“Ik doe altijd wat Hem welbehaaglijk is.”* (Joh.8:29)

Onmiddellijk na Zijn doop zag Hij de Heilige Geest lichamelijk neerdalen als een duif op Hem. Dat was het bekende beeld van reinheid en op Hem, de Heilige van God, kon de Heilige Duif rusten in vrede. Van ons staat geschreven: *“Want het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees”* (Gal.5:17) maar zo'n strijd was niet in Hem.

De stem van de Vader uit de hemel zei: *“Deze is mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen heb gevonden”* (Matt.3:17) openbaart ons een goddelijk geheim. Het welbehagen van de Vader in Zijn Zoon, zoals in de eeuwigheid, zo ook nu in Zijn mensheid. Hij had neergekeken op deze 30 jaar van verborgenheid in Nazareth in welbehagen. Hier was inderdaad een mens naar Zijn hart! Wat een genade is dit als de hemel voor Hem op die dag geopend werd en het ons gegeven wordt te delen in de gedachten van de Vader.

Zijn zelfvernietiging

“...Christus Jezus..., die in de gestalte van God zijnde het geen roof geacht heeft God gelijk te zijn, maar Zichzelf ontledigd heeft, de gestalte van een slaaf aannemend, de mensen gelijk wordend. En uiterlijk als een mens bevonden heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam wordend tot de dood, ja, tot de kruisdood. Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam geschonken die boven alle naam is, opdat in de naam van Jezus elke knie zich buigt van hen die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn, en elke tong belijdt dat Jezus Christus Heer is, tot heerlijkheid van God de Vader.” (Fil.2:5-11)

Hij heeft Zichzelf ontledigd, de gestalte van een slaaf aannemend, de mensen gelijk wordend. Het heeft vragen opgeworpen over de betekenis en de omvang van deze zelfvernietiging. Nu is het even belangrijk niet iets te verliezen van wat hier meegedeeld is als er bovenuit te gaan. Alleen de Schrift kan ons de antwoorden geven die we zoeken.

Gestalte van God en gestalte van een slaaf zijn twee tegengestelde dingen Er staat niet de gestalte van God en gestalte van een mens. Hoewel de apostel er aan toevoegt: *“de mensen gelijk wordend”* om aan te tonen hoe de gestalte van een slaaf was bereikt.

Het was misschien begrijpelijk zijn geweest als Hij een engel werd. Want engelen zijn dienstknechten. Maar Hij was een weinig minder dan de engelen gemaakt vanwege het lijden van de dood. (Hebr.2:9)

De klemtoon in de zelfvernietiging ligt op het afstand doen van de plaats van heerschappij en om de plaats van gehoorzaamheid aan God in te nemen als Zijn dienstknecht. Om Hem te verheerlijken waar de zonde Hen had onteerd. Daarom gaat Filippi 2 verder met: *“En uiterlijk als een mens bevonden heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam wordend tot de dood, ja, tot de kruisdood.”*

Hoewel Gods dienstknecht geworden, was Hij altijd de Heer. Hij beval: *“Ga uit van hem”* en de demonen gingen uit de mens, die ze kwelden. Hij beval de wind en golven en zij gehoorzaamden Hem. Hebr.1:3 spreekt over *“Deze, die de uitstraling is van zijn heerlijkheid en de afdruk van zijn wezen en die alle dingen draagt door het woord van zijn kracht”*. Dit is ononderbroken waar. Ja, zelfs toen Hij in zwakheid de reiniging van de zonden teweegbracht op het kruis.

Petrus zegt over *“Jezus van Nazareth, hoe God Hem heeft gezalfd met de Heilige Geest en met kracht. Hij is het land doorgestaan, terwijl Hij goeddeed en allen gezond maakte die door de duivel waren overweldigd, want God was met Hem.”* (Hand.10:38) Dit is in overeenstemming met Zijn eigen woorden: *“de Vader die in Mij blijft, Die doet de werken.”* (Joh.14:10) Als Dienstknecht, was de kracht, die Hij uitoefende, de kracht van Zijn Vader en al Zijn werken werden gedaan, net zoals de woorden die door Hem werden uitgesproken, op bevel van de Vader.

Kracht nooit gebruikt voor Zichzelf

Tijdens de eerste verzoeking in de woestijn probeerde Satan de Heer Jezus af te brengen van de plaats van gehoorzame afhankelijkheid en Hem er toe te brengen Zichzelf van de honger te verlossen, die volgens Satan niet op zijn plaats was bij de Zoon van God. In Zijn antwoord bevestigde de Heer Jezus Zijn plaats als mens. *“Hij antwoordde echter en zei: Er staat geschreven: Niet van brood alleen zal de mens leven, maar van alle woord dat door de mond van God uitgaat.”* (Matt.3:4).

Nadat de verzoeken geëindigd waren, lezen we dat engelen kwamen en Hem dienden (Matt.3:11). Op deze manier ontving Hij van de Vader, wat Hij weigerde te verkrijgen voor Zichzelf. Hij probeerde niet een bevoorrecht mens te worden, maar leerde wat gehoorzaamheid was, door de dingen die Hij geleden heeft.

Zou Hij niet het vermoeiende van de lange dagelijkse reizen hebben kunnen verlichten, als Hij tot dat doel wonderen had verricht! Zijn wandelen op de zee was een uitzondering. Het illustreert des te duidelijker hoe groot Zijn heerschappij is en het werd alleen gedaan om Zijn zwaar beproefde discipelen te dienen.

Als ze zich afzonderen om een beetje te rusten, vinden ze in plaats van rust, een dag van werken, waarbij inbegrepen het spijzigen van 5000 mensen (Mark.6:31 evv.). Daarna moesten zij terugroeien tegen de wind en golven in en waren de uitputting nabij toen Hij verscheen en bracht vanwege hen de boot onmiddellijk aan land (Joh.6:21). Maar hoeveel groter was Zijn arbeid. *“Jezus dan was vermoeid van de reis en ging zo bij de bron zitten”* (Joh.4:6). Hoe graag lezen we deze woorden, die Hem zo dicht bij ons brengen! Ja, vermoeidheid, honger en dorst en nog veel meer verdroeg Hij, opdat Hij volmaakt zou worden als onze Hogepriester. *“Want waarin Hijzelf geleden heeft toen Hij verzocht werd, kan Hij hun die verzocht worden te hulp komen”* (Hebr.2:10,18).

Ook deed Hij zich niet voor als iemand die vertrouwde op Zijn macht om ze te bedwingen. Herhaaldelijk trok Hij zich van het toneel terug en ging ergens anders heen. Toen Hij naar Judea ging om Lazarus op te wekken en Hem dat in gevaar zou kunnen brengen, was Zijn antwoord op de ontsteltenis van de discipelen, dat iemand die naar de wil van God wandelt,

onmogelijk letsel kan oplopen. Dat was de echte toepassing van wat Satan voor Hem had aangehaald in de woestijn. *“Zijn engelen zal Hij bevel geven aangaande u, en zij zullen u op de handen dragen, opdat u niet misschien uw voet aan een steen stoot”* (Matt.3:6). Zo zei de Heer ook tegen Petrus in de hof: *“Of meen je dat Ik mijn Vader niet kan bidden en Hij zal Mij dadelijk meer dan twaalf legioenen engelen terzijde stellen?”* (Matt.26:53).

In Gethsemane

Het is wel haast zeker, dat als de Evangelie de vrucht van menselijke verbeelding zou zijn, Gethsemane daarin geen plaats zou hebben gevonden. Het is daarom gepast om ernstige aandacht aan dit onderwijs te besteden.

“En Hij zei: Abba, Vader, alles is U mogelijk, neem deze drinkbeker van Mij weg; maar niet wat Ik wil, maar wat U wilt” (Mark.14:36). Dit gebed toont ons, hoe volmaakt Hij mens was geworden. Maar om het echt te begrijpen, moeten wij ons herinneren, de ware aard van het oordeel, dat voor Hem lag. Niet alleen de kruisiging, die velen hebben ondergaan, maar het verdragen van Gods toorn tegen de zonde. Het was een deel van Zijn volmaaktheid als mens om hiervoor terug te schrikken en dat te meer omdat Hij zondeloos was. Toch was Zijn menselijke wil onderworpen, zoals altijd, aan de wil van God. Het aannemen van Golgotha, als de wil van de Vader was de laatste en ernstigste proef van het pad van gehoorzaamheid. Hij werd gehoorzaam tot de dood, ja, tot de kruisdood. (Fil.2:8) De zielsangst, *“Zijn zweet werd als grote bloeddruppels, die op de aarde vielen”* (Luk.22:44) geeft de maat aan van de ernst van het oordeel. Lukas zegt: *“Hem nu verscheen een engel uit de hemel die Hem sterkte”* (Luk.22:43). In alles gelijk geworden aan zijn broeders (uitgenomen de zonde), had Zijn lichaam deze bovennatuurlijke kracht nodig om te verdragen wat voor Hem lag. Dit alles onderstreept voor ons de betekenis van wat de apostel zegt: *“gekruisigd in zwakheid”* (2Kor.13:4).

Toch is de Schrift heel duidelijk dat de Heiland niet stierf van uitputting. Zijn luide kreet: *“Het is volbracht”* vlak voor Zijn dood, maakt een diepe indruk op de hoofdman. (Mark.15:39). Pilatus verwonderde zich ook dat Hij al gestorven was. Onderdaad, hoewel Hij mens geworden was om de dood te kunnen ondergaan, toch was Hij niet *“sterfelijk”* of aan de dood onderworpen, zoals de mens wel is door de zonde.

Een moderne vertaling van J.B. Phillips is grotelijks verkeerd als hij het woord *“sterfelijk mens”* gebruikt in Filippi 2:7. De Heer Jezus zegt zelf: *“Daarom heeft de Vader Mij lief, omdat Ik mijn leven afleg, opdat Ik het weer neem. Niemand neemt het van Mij, maar Ik leg het uit Mijzelf af; Ik heb macht het af te leggen en heb macht het weer te nemen. Dit gebod heb Ik van mijn Vader ontvangen.”* (Joh.10:17,18)

De Kenosis theorie. Hij Zichzelf ontledigd.

Gelovigen hebben niet altijd de werkelijkheid van de mensheid van onze Heer gewaardeerd. De dichterlijke uitdrukking *“Hij omsluerde Zijn heerlijkheid”*, terecht gebruikt om de waarachtige maar ongeziene godheid van de mens Christus Jezus aan te duiden, moet beschermd worden door de werkelijkheid, dat Zijn vlees niet alleen maar een sluier was. Het werd een deel van Zijn persoon. Hij ontdeed zich van Zijn goddelijke majesteit en van Zijn ontoegankelijkheid. De heerlijkheid die de apostelen zagen was een morele heerlijkheid. (Joh.1:14) En dat zien wij ook door het geloof als wij de evangeliën overdenken. De Heer bad: *“en nu, verheerlijk Mij, U, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid die Ik bij U had voordat de wereld was”* (Joh.17:5)

Sommigen zijn daarin te ver gegaan, in wat bekend is als de Kenosis theorie, door te leren dat de Heer Zichzelf ontdeed van alwetendheid en inderdaad een mens van Zijn geslacht was. Ongetwijfeld is deze theorie ontstaan in een poging des Heren onbuigzame leer van de ingeving van het Oude Testament te verklaren. Maar dat is niet de manier om tot de waarheid te komen.

Integendeel, de Schrift toont Hem, dat Hij zich altijd bewust is van Zijn hemelse oorsprong (Joh.3:13). Dat Hij dezelfde eer opeist als die aan de Vader gegeven is (Joh.5:23) Dat Hij door de Vader gezonden is om Zijn wil te volbrengen (Joh.6:38) Dat Hij later als de Zoon van God zal zitten aan de rechterhand van God (Matt.26:63,64) Dat Hij het menselijk begrip te boven gaat en dat Hij een vertrouwelijke omgang heeft met God Zijn Vader (Johannes en in het bijzonder hoofdstuk 17). En tenslotte, dat Hij in staat is in alle behoeften en lasten van het hele menselijke geslacht te voorzien (Matt.11:28).

Natuurlijk gebruikte Hij de taal en woorden die aan Zijn tijdgenoten bekend was. Maar wat ze trof was het verschil en niet de overeenkomst in Zijn manier van spreken. *“En zij stonden versteld over zijn leer, want Hij leerde hen als iemand die gezag heeft, en niet als de schriftgeleerden”* (Mark.1:22). *“Nooit heeft een mens zo gesproken als deze mens spreekt”* zeiden ze (Joh.7:46).

Zijn woorden drukten altijd volmaakte zekerheid uit wanneer Hij sprak over het verleden, heden, toekomst, aarde, hemel of over God of over de mens. Hij was gekomen zoals Hij zei: *“opdat Ik van de waarheid zou getuigen”* (Joh.18:37) Toch heeft de mens het aangedurfd te zeggen, dat hij het niet moeite waard achtte, om de verkeerde opvattingen over de Schriften te verbeteren.

Zijn kennis van het menselijk hart

In Markus 2:5 staat: *“En toen Jezus hun geloof zag”* en in vers 8 *“En terstond onderkende Jezus in zijn geest*

dat zij zo bij zichzelf overlegden". In beide gevallen, zoals in vele gelijksoortige, geeft het gebruik van "toen" een verkeerde indruk. Het is geen kwestie van tijd. Het is inderdaad: "Jezus die hun geloof zag". En ook: "Jezus die in Zijn geest onderkende". Zoals Johannes zegt: "Maar Jezus Zelf vertrouwde Zich aan hen niet toe, omdat Hij allen kende, en omdat Hij niet nodig had dat iemand van de mens getuigde, want Hij wist Zelf wat in de mens was" (Joh.2:24,25)

Als een illustratie van Zijn alwetendheid kunnen we kijken naar de gebeurtenis met de Samaritaanse vrouw. Deze zei: "Komt, ziet een mens die mij alles heeft gezegd wat ik heb gedaan. Is Deze niet de Christus?" (Joh.4:29) Of die geschiedenis met die andere vrouw "die een zondares was" terwijl Simon de Farizeeër veronderstelde dat Jezus onwetend was van haar karakter. Totdat de Heer Zijn diepe kennis openbaarde van beiden door de gelijkenis van de twee schuldenaars (Luk.7:41,42) We denken aan Nathanaël, die Jezus zag voor Filippus hem riep. Of aan Zacheüs verborgen in de wilde vijgenboom, die door Jezus bij naam geroepen werd. Hoe hij Petrus voor was, die Hem wilde spreken over het geld voor de schatting.

Ook wijzen we hier op de twee gelijksoortige voorvallen van het uitzenden van twee van Zijn discipelen met een opdracht, die Zijn kennis van zaken boven menselijke gedachte.

Zijn zenden om het ezelveulen te halen (Luk.19:29-35). Zijn opdracht aan Petrus en Johannes om het Pascha te bereiden (Luk.22:7-13). Sommige moderne uitleggers zeggen dat Jezus deze zaken van tevoren regelde, maar hiervoor bestaat geen schaduw van bewijs. Zo zouden ze evengoed kunnen voorstellen, dat Hij met de vis had afgesproken om het geldstuk klaar in de bek te hebben (Matt.17:27).

Sommige tegenstellingen

Onze Heer was er altijd zeker van wat Hij moest doen, in elke situatie, hoe moeilijk ook. Hij aarzelde nooit. Zijn mening wankelde nooit en veranderde niet. Dit in tegenstelling met Elisa, die ondanks dat hij een groot profeet was, toen de Sunamietische vrouw bij hem kwam in grote nood, moest belijden dat God hem de oorzaak daarvan niet had meegedeeld. Ook probeerde hij tevergeefs het kind op te wekken door zijn staf te zenden. (2Kon.4:27,29) Een andere tegenstelling vinden we in de aarzeling van Petrus om met de heidenen te eten (Gal.2:11-13) en in de onrust van Paulus in Troas (2Kor.:12,13).

Een ander tegenstelling met Elisa is, onze Heer had nooit haast. Zelfs toen de dringende boodschap kwam van Martha en Maria over Lazarus, wachtte Hij nog twee dagen tot de juiste tijd gekomen was om te gaan. Toen Hij ging om het dochttertje van Jairus op te wekken, die op het punt stond om te sterven, keerde Hij zich om en wachtte totdat de genezen bloedvloeiende vrouw naar voren kwam en Hij haar een grotere zegen kon geven. Daarna keerde Zijn

medelijdende hart, de gevoelens van de vader kennend door dit oponthoud, zich tot hem om hem gerust te stellen met de woorden: "Wees niet bang, geloof alleen" (Mark.5:36) Onze gezegende Meester, volmaakt in al Zijn wegen!

Uiterst belangrijk is het feit, dat de Heer nooit de hulde afwees, die Hem aangeboden werd. Ongetwijfeld kenden velen die tot Hem kwamen, van wie gezegd dat zij Hem aanbaden, niet helemaal wie Hij was. Maar als we ons de woorden van Petrus tegen Cornelius herinneren, toen deze aan zijn voeten viel om hem te huldigen. "Sta op, ik ben zelf ook een mens" (Hand.10:26). En de waarschuwing van de engel tot Johannes: "Zie toe, doe dit niet; ik ben een medeslaaf van u en van uw broeders, de profeten, en van hen die de woorden van dit boek bewaren; aanbid God!" (Op.22:8,9). Dan kan de tegenstelling met het aannemen van aanbidding door onze Heer niet onopgemerkt blijven.

Zijn berisping van de rijke jongeling: "Waarom noemt u Mij goed? Niemand is goed dan Een: God." (Mark.10:18). Want het is duidelijk dat de goedheid, die hij aan Jezus toeschreef, heel weinig verschilde, van wat hij zelf meende bereikt te hebben. Deze oppervlakkige betekenis van het woord betwistte de Heer. Echte goedheid wordt in God gevonden en voor de jongeling was Jezus alleen een Rabbi, hoewel een grote Rabbi.

Gemeenschap met de Vader

Als laatste, willen we wijzen op Zijn leven op deze aarde in volmaakte en onafgebroken gemeenschap met Zijn Vader. Dit wordt duidelijk uit Zijn woorden in Johannes 5:19 en 20. "Jezus dan antwoordde en zei tot hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: de Zoon kan niets doen van Zichzelf, tenzij Hij de Vader iets ziet doen; want alles wat Die doet, dat doet ook de Zoon evenzo. Want de Vader heeft de Zoon lief en toont Hem alles wat Hijzelf doet".

Deze gemeenschap werd dikwijls uitgedrukt in lange gebeden. Zo als toen Hij de hele nacht bad, voordat Hij de twaalf discipelen koos. Wij vinden Hem in gebed bij iedere moeilijkheid. Bij Zijn doop. Vóór de verzoeking in de woestijn. Bij de verheerlijking. (Luk.9:28) Na de voeding van de 5000. Toen de menigten Hem met geweld wilden koning maken. En ook in Gethsemane. Veel andere omstandigheden en gelegenheden worden genoemd, bijvoorbeeld bij het graf van Lazarus dankte Hij de Vader, dat Hij geluisterd had naar Zijn (niet verhaalde) gebed en voegde er aan toe: "Ik wist wel dat U Mij altijd hoort" (Joh.11:42). En Zijn gebed voor Petrus opdat zijn geloof niet zou ophouden. Het lijkt erop dat de Heer altijd alleen gebeden heeft, behalve bij het gebed in de opperzaal, dat zijn discipelen hoorden en Johannes voor ons heeft verhaald.

Wat een kijk geeft dat ons op deze intieme gemeenschap! Daarin zien wij Hem helemaal vervuld, ondanks Zijn komend lijden, met het werk en de

heerlijkheid van de Vader. Het ontroert onze harten, als we Hem horen spreken tot de Vader over de wens om de verlost en bij zich te willen hebben! Het geeft ons een andere kijk op de onuitsprekelijke liefde, die Hem er toe bracht mens te worden.

Chamberlain.

Oorsprong: [Words of Help 1963-145](#)

Titel: -